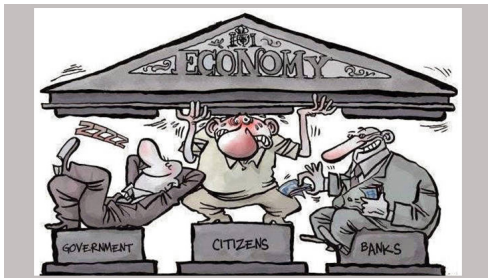

Η ταπεινότητά μου, πίστευε ότι, τράπεζαι και κράτος ήταν δυο διαφορετικές έννοιες, με διαφορετικές δραστηριότητες. Πίστευε, και πιστεύει δε, ότι εφόσον υπάρχουν και τα δυο, το κράτος οφείλει να ελέγχει τις τράπεζες.

Η τρέχουσα πραγματικότητα όμως, με οδηγεί εις το συμπέρασμα, πως οι ρόλοι έχουν αλλάξει. Οι τράπεζες συμπεριφέρονται ως κράτος και δη ισχυρόν και το κράτος, λειτουργεί ως τράπεζα και δη χρεοκοπημένη. Μολοντούτο, υπάρχει ακόμα συνεργασία αγαστή.

Ας το ερευνήσουμε.

Κράτος και τράπεζες, δια να λειτουργήσουν χρειάζονται, ακόμα, ανθρώπινο δυναμικό. Το δυναμικό τούτο, ένεκα της επελάσεως της τεχνολογίας εις τα τραπεζικά ιδρύματα ολοένα και λιγοστεύει, ενώ ταυτοχρόνως από ανθρώπινο δυναμικό μετατρέπεται σε ανθρώπινο υλικό. Μεταξύ μας πάντοτε υπήρχε αυτό, αλλά εφαρμοζόταν με κάποιο τακτ.

Εις δε το κράτος η πορεία είναι αντίστροφη, καθώς το προσωπικόν είναι και πελάται, πρέπει όλοι ευσχήμως να βολευτούν, όπως και οι βολευτές εις το (κατά τον Ρένον Αποστολίδην) κυνοβούλειον. Μεταξύ μας, πάλι, εις την ημετέραν πατρίδα, τούτο συνέβαινε από το 1826 και εντεύθεν, από συστάσεως δηλαδή του κοινοβουλίου, είτε λειτουργούσε, είτε το καταργούσαν μεσαιόι βαθμοφόροι του στρατεύματος, με έφεση εις την ιατρικήν επιστήμη: *«ευρισκόμεθα προ ενός ασθενούς...»* και τον ωραίον ελληνικόν λόγον *«θα βάλω φωτιά εις του οιουδήποτε το κεφάλι, αλλά φωτιά»*, μα εφαρμοζόταν με κάποιο μέτρο.

Από διευθυντού έως κλητήρος, εις έν τραπεζικόν ίδρυμα δεν θα αγαπηθείς, επειδή τυγχάνεις ευγενής ή ευειδής. Ουχί. Πόλος έλξης του τραπεζικού συστήματος ήταν, ο όγκος του χρήματος που κατέθετες εις τον γκισέ. Αν έχεις να προσφέρεις, είσαι ιδιαίτερος δημοφιλής και η γλώσσα του συστήματος, λειτουργεί περισσότερο ως μαλακτικόν δέρματος ευαισθήτων σημείων του πελάτου και ελάχιστα ως εκφορά του λόγου. Αν δεν έχεις, να καταθέσεις δεν υφίστασαι. Το σύστημα σε αγνοεί.

Εις δε το κράτος, δεν θα αγαπηθείς ούτως ή άλλως. Το σύστημα θα σε αντιμετωπίσει εχθρικός, ή μεροληπτικός, ασπλάνως ή με καχυποψίαν. Κλασσική περίπτωση όπου αντί να συμβαίνει το ουμανιστικόν, ο άνθρωπος να δημιουργεί τας συνθήκας, αι συνθήκαι διαμορφώνουσι τον άνθρωπον και το θέμα γίνεται απάνθρωπον.

Ένας πολύ σημαντικός παράγων της τραπεζικής πολιτικής είναι ο κεντρικός τραπεζίτης. Ο πολύς ο κόσμος αγνοεί πως, άνθρωπός τις, καταλαμβάνει τούτη τη θέση. Αν δηλαδή είναι αιρετός, αν δίδει εξετάσεις, ή αν προτιμάται ένεκα προσόντων, διαστάσεων, πως και από ποιούς.

Το αυτό και δια τον κεντρικόν διαχειριστήν της κρατικής εξουσίας. Τον πρωθυπουργόν εν προκειμένω. Συχνά τον εκλέγει το πόπολο, άλλοτε τα δένδρα, ένιοτε τα όπλα. Αβάσιμος εστί η υποψία, ότι οι επίγονοι των πολιτικών έχουσι έτοιμον πολιτικήν καριέραν. Στην μεταπολεμικώς αμετανοήτως υπερήφανην Ελλάδαν, νεποτισμός και οικογενειοκρατία είναι άγνωστα έννοιαι.

Όλον τούτον το κομπλικέ σύστημα, έγινε ακόμα πιο κομπλικέ από τας φιλοδοξίας και τα οράματα πολιτικού τινός έλκοντα την καταγωγήν εκ Κιούπκιοϊ Σερρών, το οποίον Κιούπκιοϊ (σήμερα Πρώτη), απελευθερώθηκε από τον Τουρκινόν ζυγόν πεντέμισι χρόνια μετά την γέννησιν του ιδίου, του και Εθνάρχου αποκαλούμενου. Σφήνα εδώ η ρήση του Χέλμουτ Σμιτ, δραστήριου καγκελάριου της, πάλαι ποτέ, Δυτικής Γερμανίας, πως: *«όσοι έχουν οράματα οφείλουν να δουν το γιατρό τους»*.

Τέλος πάντων, παλαιότερον τα πράγματα ήταν απλούστερα. Μετεμφυλιακώς ο θείος Σαμ τα όριζε όλα. Ερχόταν εδώ ο Ιωάννης Αιμίλιος Πιουριφού, άπλωνε την αρίδα του πάνω εις το πρωθυπουργικό γραφείο, έδιδε με τα κομντομάνικα του κατευθύνσεις, έδιδε και κανα χαστουκάκι σε κάποιον πρόθυμο υπουργικό (Στεφ-Στεφ) μάγουλο, από το οποίο κυλούσαν

μεν δάκρυα, αλλά δεν κυλούσε παραίτησις, και η δουλειά επήγαινε έξτρα πρίμα γκουντ. Ιστορική υπενθύμησις: Η υπουργική μαρτυρική αυτή ανεκτικότητα, θα εξαργυρώνετο αργότερον με μια πρωθυπουργική θητεία, έστω και της αποστασίας χαρακτηρισθείσα.

Μια χαρά ήμασταν, έτοιμοι να γίνουμε να το 53ο αστέρι στην αστερόεσσα, αλλά αυτό το ευρωπαϊκό παραμύθι με τις όμορφες νεράιδες και τις λαμπερές σειρήνες, ήχησε εις τα ώτα μας trés trés σαγηνευτικώς, ιδιαίτερα ύστερα από την ενδεκαετήν μετεκπαίδευσιν του Εθνάρχου εις Παρισίους.

Κι όλα άλλαξαν. Κάτι Σενγκεν που τα Καγιεν έφεραν στο κάμπο, κάτι Μάαστριχτ, κάτι Λισαβώνες μας έκαναν Ευρωπαίους. Γιγαντες εγίναμεν με τα πακέτα Ντελόρ. Ακόμα και η «Αλλαγή» άλλαξε, έτσι το «*Ε.Ο.Κ. και Ν.Α.Τ.Ο το ίδιο συνδικάτο*», έγινε ναι σε όλα. Ήταν μια ενδιαφέρουσα πιρουέτα, που συναγωνιζόταν το «*Φονιάδες των λαώνε Αμερικανοί, ρίχτε κάνα φράγκο*» . Η ολοκλήρωση πραγματοποιήθηκε με το ενιαίο νόμισμα όπου κουνούσε ο εκσυγχρονιστής με τον τραπεζίτη Τρισευτυχείς, άλλο αν αργότερα μας τα γύρισε ο Ζαν Κλωντ ο Τρισέ.

Προηγουμένως είχαν επισυμβεί άλλαι δυο παλιγγενεσίαι. Η απελευθέρωση της τραπεζικής πίστης. Πάρε κόσμε. Το χρήμα περίσσευε και αι τράπεζαι έπαιζαν τον κοσμάκη πρέσιν σε όλο το γήπεδο. Τον παρακαλούσαν να τον δανείσουν. Πως να αντέξει ο ευρωληγούρης, εις τας σειρήνας των διακοποδανείων, των εορτοδανείων κλπ. Που να σκεφτεί ότι το δανεικό και το πλαστικό χρήμα, θα έκαναν το κλουβί του σιδερένιο; Διότι πρέπει το ρετιρέ στον άνθρωπο να είναι κατοικήσιμο, και ουχί κλούβιο.

Την τελευταία δε χρονιά του 20ου αιώνα, έλαβε χώρα και η ανακάλυψη του Χ.Α.Α., υπό οιοδήποτε πικραθέντος. Περιουσίαι άλλαζαν χείρας μετατρέποντας τον νόμιμο τζόγο σε επίσημο εθνικό άθλημα. Τα Λαυρεωτικά ουδέποτε διδάχτηκαν εις τα σχολεία. Σιμουλτανέ, εις τας σοβαράς κεφαλαιοκρατικές χώρας, αι τράπεζαι ανεκάλυψαν πεδία δόξης λαμπρά, με απολύτως άυλα προϊόντα που επέφεραν σοβαράς υλικάς ζημίας. Το Ελληνικόν οικόπεδον ήταν πλέον σε δημοπρασία. Ήταν θέμα χρόνου, πότε η ισχυρά Ελλάς θα γινόταν ισχυρώς χρεοκοπημένη. Όπερ και εγένετο.

Εις όλον αυτόν τον ορυμαγδόν όμως, οφείλωμεν να αποδεχτώμεν το γεγονός της σταθερότητας. Μπορεί οι ιθαγενείς, από ερημωτές ορνιθώνων, μπουγαδοκλέπται και εκδορείς, να μεταμορφώθηκαν αστραπιαίως εις εργοστασιάρχας, επιχειρηματίας και χρηματιστάς, αλλά επιφανειακώς μόνον. Το περιεχόμενον παρέμεινεν αναλλοίωτον.

Έτοιμοι να εισέλθωμεν εις την τρίτην δεκαετίαν του 21ου αιώνας, ατενίζομεν το μέλλον με αισιοδοξίαν. Ως πολίτες αυτής της Ευρωπαϊκής χώρας, ήμεθα έτοιμοι να συμβάλλομε όποτε και όσο χρειαστεί, εις μιαν ακόμα ανακεφαλαίωση των τραπεζών, και να δείξομε την ευγνωμοσύνη μας σε ένα κράτος με τόσα ισχυρά λαϊκά ερείσματα, σε ένα κοινωνικό κράτος δικαίου και προόδου.

Ως υπεύθυνα δε πρόσωπα, δηλώνομε πρόθυμοι δια του οβολού μας, να προσφέρομε μηνιαίον αναλογικόν ενοίκιον, δια την τιμήν που μας κάμουν τα τραπεζικά ιδρύματα να καταθέτομε να χρήματα μας εις αυτά. Διότι όπως έχουν προμηνύσει οι σοφοί οικονομικοί εγκέφαλοι, τα μηδενικά επιτόκια είναι δια τους επιδέξιους επενδυτάς. Τα αρνητικά, δια ακόμα πιο επιδέξιους.

Κράτος και Τράπεζαι όχι μόνον οραματίζονται, αλλά πραγματοποιούν την διάνοξιν νέων λεωφόρων οικονομικής αναπτύξεως, με τόλμη, καθαρή συνείδηση και πνεύμα ουμανιστικού αλτρουισμού.